

de i §§ 1 og 3 nævnte Straffe skulde ansees som Tvangsarbejdshuse; jeg har her fundet det mindre correct at bruge Ordet „Affoning“ af disse Straffe; thi der er her ikke Tale om nogen Affoning, men det er selve Straffen, som burde være benævnt. Naar det kommer til at hedde: „Justitsministeriet bestemmer; hvilke Fattig- og Arbejdshuse der, med Hensyn til Straffen for Væsgænger og Betleri, skulde ansees som Tvangsarbejdshuse“, saa er derved den mindre Correcthed undgaaet, og desuden den samme Bestemmelse, som Paragraphen indeholder, bibeholdt; jeg har kun fundet det nødvendigt, at der tillige tilføies, at Ministeriet bemyndiges til at bestemme, af hvilke Jurisdictioner disse Tvangsarbejdshuse skulde kunne afbenyttes, for at der hos Domstolene ikke skulde opstaae nogen Tvivl om, hvorvidt de kunne indbømme de Vedkommende i disse Arbejdshuse. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det af mig stillede Endringsforslag.

Justitsministeren: Hvad angaaer det Afnit af Loven, som for Diebliffet er under Forhandling, skal jeg med Hensyn til det til § 3 stillede Endringsforslag med Bestemthed ønske, at det ikke bliver vedtaget; der er allerede i Lovforslagets § 3, som jeg tidligere har bemærket, sat en overmaade mild Straf for Betleri, der for nok saa ofte gjentaget Betleri kun kan stige til 15 Dages Fængsel paa Vand og Brød, eller indtil stumpelt Fængsel i 8 Uger; jeg beder dette sammenholdt med de strenge Straffe, som hidtil have eksisteret. Nu vilde det dog være mærkwerdigt, om man vilde vedtage, at en Person, som kun betler i den Commune, hvor han er forsørgelsesberettiget, skulde, hvor ofte han end gjentog det, kun være Minimum af Straffen underkastet, nemlig een Dags Fængsel paa Vand og Brød, det vilde grændse til Latterlighed; thi een Dags Fængsel paa Vand og Brød kunne Alle taale; det er ingen pphsift Straf, og har i den Henseende ikke noget Affrækkende; det er kun en Straf med Hensyn til Eren. Det vilde virkelig være at svække Lovens Værdighed, om man vilde sige: Hvor ofte Du end gaaer omkring og betler, skal Du dog kun straffes med een Dags Fængsel

paa Vand og Brød. Vil man sige, at Straffen er cerekrænkende, saa maa man vel lægge Mærke til, at er først en Betler dømt eensgang, saa angriber det ikke hans Ere, om han bliver dømt oftere. Dernæst troer jeg, at Forslaget, idetmindste for enkelte af de Personer, som det ærede Medlem vil beskytte, vil blive til stort Besvær; man vil jo vide, at fast Intet er vanskeligere end at udfinde, hvor en Person er forsørgelsesberettiget. Nu tiltales en Mand for Betleri, man siger, han skal kun indbømmes Minimum af Straffen, men saa maa man til at undersøge, hvor han er forsørgelsesberettiget; man skal da til at underhandle med de forskjellige Communer derom, og imidlertid skal han sidde arresteret — og det kan sandelig ikke være til hans Gavn. Dernæst ender Endringsforslaget med, at Straffen reent kan falde bort, dersom Betleren præsteler Beviis for en igvrigt god moraff Vandel; men hvem skal eftergive ham Straffen? Det staaer der ikke Noget om; skal han frifindes ved Dom, saa bliver han dog sat under Tiltale, og det troer jeg ikke er praktisk. Naar dernæst det ærede Medlem har udhøvet, at det dog vilde være haardt at straffe Noget for Betleri, naar han maaffee er bleven forladt af den Commune, hvori han var forsørgelsesberettiget, og hvor man ikke har givet ham, hvad han trængte til, saa at han endog var udsat for at omkomme af Hunger, saa siger jeg: i saa Henseende er der ingen Fare. Jeg kan paavise det ærede Medlem en Sag fra Høiesteret, hvori jeg selv har deeltaget, og hvor en Person, som flere Gange havde været dømt for Betleri, blev aldeles frifunden, fordi det oplystes, ikke at vedkommende Commune havde aldeles forladt ham, men at Communen ikke havde givet ham et saadant Bidrag til Livets Ophold, som Høiesteret ansaae at være tilstrækkeligt, og som han selv ikke kunde erhverve; der er en tilstrækkelig Beskyttelse tilstede. Sligt kan siges, som her er blevet sagt, men naar man kjender Forholdene, naar man veed, med hvilken Omhyggelighed Domstolene værne om den personlige Frihed, stiller Sagen sig ganske anderledes. Jeg har i min Praxis mange Gange havt Leilighed til at erfare, at Domstolene med en større Scrupulositet, end mangen En ønsker, værne om den